

Malý princ

ji vždy v noci. Můžeš soudit tu starou kysu. Občas ji odsoudíš na smrt. Tak bude její život záviset na tvé spravedlnosti. Ale udělíš jí pokaždé milost, abys ji ušetřil. Je tu jenom jedna.“

„Já nemám rád, když se odsuzuje na smrt,“ odpověděl malý princ, „a opravdu myslím, že odejdu.“

„Ne,“ řekl král.

Ale malý princ dokončil přípravy a nechtěl už starého vladaře trápit:

„Kdyby si Vaše Výsost přála, aby se jí přesně uposlechlo, mohla by mi dát rozumný rozkaz. Mohla by mi například nařídit, abych se vzdálil, dříve než uplyne minuta. Zdá se mi, že podmínky jsou příznivé...“

Poněvadž král neodpovídal, malý princ nejprve zaváhal, potom si vzdychl a vydal se na cestu.

„Jmenuji tě svým vyslancem,“ volal za ním spěšně král. Tvářil se velice pánovitě.

Dospělí jsou hrozně zvláštní, pomyslel si cestou malý princ.

XI

Na druhé planetě bydlel domýšlivec.

„Á, hleďme, přichází mě navštívit nějaký obdivovatel!“ zvolal zdálky domýšlivec, jakmile malého prince spatřil. Domýšlivci vidí totiž ve všech lidech obdivovatele.

„Dobrý den,“ řekl malý princ. „Vy máte ale divný klobouk.“

„To proto, abych mohl zdravit,“ odpověděl domýšlivec. „Abych mohl zdravit, když mě s jásotem vítají. Bohužel tudy nikdy nikdo nejde.“

„Tak?“ odvětil malý princ, protože nepochopil.

„Zatleskej,“ poradil mu tedy domýšlivec.

Malý princ zatleskal. Domýšlivec pozvedl klobouk a skromně pozdravil.

To je zábavnější než návštěva u krále, řekl si v duchu malý princ. A začal znovu tleskat.

Domýšlivec znovu smekal a zdravil.

Ale když to tak dělal malý princ pět minut, unavil se jednotvárností hry.

„A co se musí udělat, aby klobouk spadl?“ zeptal se.

Domýšlivec ho však neslyšel. Domýšlivci slyší pouze chválu.

„Skutečně se mi hodně obdivuješ?“ zeptal se malého prince.